

førtes paa Forslag af Sparekommissionen af 21. Februar 1921, og samtidig nedsattes Lejen med $\frac{1}{2}$ pCt. af Lønnen (for en gift Tjenestemand svarende til 4 pCt. af Lejen). Yderligere skal oplyses, at forud for 1919 var den almindeligste Ordning den, at Tjenestemændene bar hele Udgiften til indre Vedligeholdelse af Tjenesteboligerne.

Det er Kommissionens Opfattelse, at det er sundt og rigtigt, at Beboeren af en Tjenestebolig har en Egeninteresse baade i Boligens Behandling og i, hvilke Krav der stilles i Henseende til Vedligeholdelse. Man foreslaar derfor ingen Ændring i den gældende Ordning paa dette Punkt. Naar det har været nævnt, at Reglen om 40 pCt. Bidrag kan føre til, at Lejlighederne forfalder, skal man gøre opmærksom paa, at Tjenestemanden ikke kan modsætte sig saadanne Vedligeholdelsesarbejder, som efter Tilsynets Skøn er nødvendige for Boligens Bevarelse og anstændige Udseende.

I samme Forbindelse skal nævnes, at det er en Forudsætning, at der ved Embedsskifte finder en forsvarlig Istandsættelse Sted, saaledes som det er naturligt og rimeligt, naar nye Beboere indflytter i en Lejlighed.

Endvidere skal Kommissionen udtale sin Tilslutning til den i Betænkning fra Sparekommissionen af 21. Februar 1921 Side 192 indeholdte Udtalelse, hvorefter det i størst mulig Udstrækning bør overlades Tjenestemændene at træffe Aftale med lokale Haandværkere om Vedligeholdelsesarbejdernes Udførelse.

Med Hensyn til Vedligeholdelse af Gulve skal bemærkes, at der i det af Ministeriet for offentlige Arbejder udstedte Regulativ for Tjenesteboligers Vedligeholdelse findes den Regel, at Staten fuldtud betaler Udgiften til Færnis og Olie, medens Tjenestemanden maa sørge for Arbejdets Udførelse. Kommissionen finder denne Ordning praktisk og økonomisk.

Endelig skal Kommissionen bemærke, at det er oplyst, at de nugældende Regler for Brændselsfradrag fører til Resultater, der er urimelige for Staten. Kommissionen maa anbefale, at der i disse Fradragsregler foretages saadanne Ændringer, at Fradraget kommer til at svare til Prisen for et virkeligt Forbrug.

§ 37 foreslaas affattet saaledes:

Stk. 1. For Brugen af Tjenestejord skal der beregnes et aarligt Fradrag i Lønnen. Dette Fradrag fastsættes for et Tidsrum af 5 Aar af paagældende Minister for hver Tjenestestillings Vedkommende under Hensyntagen til Jordloddens Størrelse, Beskaffenhed, Beliggenhed m.m. og skal omtrentlig svare til, hvad Jordlodden ved forsvarlig Udnyttelse ordentligvis kan ventes at indbringe Brugeren netto. *Saafrømt der for Statens Regning udføres Grundforbedringsarbejder paa Tjenestejorden, kan Vurdering foretages udenfor de sædvanlige Tider.*

Stk. 2. *Saafrømt en Tjenestemand med paagældende Styrelses Samtykke og under dennes Kontrol foretager Grundforbedringsarbejder for egen Regning, kan der af Styrelsen sikres Tjenestemanden, at han i Tilfælde af Jordens Afgivelse indenfor et af Styrelsen fastsat Aaremaal, dog højst 15 Aar, af Staten faar godtgjort saa stor en Del af Udgiften, som svarer til Forholdet mellem de tilbageværende Maaneder af Perioden og hele Perioden. Det skal da ved Opslag af paagældende Stilling paalægges Efterfølgeren at afdrage det af Staten udredede Beløb og forrente den til enhver Tid resterende Del med 5 pCt. p. A. I den paagældende Periode maa Fradraget efter Stk. 1 fastsættes saaledes, at den Merværdi, som Grundforbedringen udgør for Tjenestejorden, kommer Brugeren til gode.*

Stk. 3. Hver Minister, under hvis Ministerium der findes Stillinger med Tjenestejord, udfærdiger nærmere Regler for Tjenestejordens forsvarlige Behandling samt Bestemmelser om Tjenestejords Aflevering fra Formanden eller hans Bo til Eftermanden.

Stk. 4. Alle paa Tjenestejorden hvilende Skatter, Afgifter og Byrder udredes af Brugeren.